

5 שעות ברגל צעדו מישפחות ה' פליטים מכפרם שם זמן לאוילי, עד שהגיעו למקום מיבטחים במינור

בלוויי סחבות, נושאים צרור סמרטוטים על גבם, ומכטס עצוב ומיאש. אלה היו פליטים מסוג אחר לגמרי. פליטים של הבורגנות הלבנונית. אני שים בעליבתם, הרגילים שבכל פעם שמתקרבת צרה למקום, הם אורזים את עצמם, בדרך-כלל כמכונת שלהם, גועלים את הבית היטב, לפעמים מש' אירים שומר או גנן, ועוברים למקום אחר, עד יעבור זעם. אלה פליטים שבמשך כל המלחמה, מאז פלש צה"ל ללבנון, נסעו הלך ושוב. בתחילה כשיירות צפונה, כשהם בורחים מפני הצבא הישראלי ואחר-כך דרומה, כשהם בורחים מפני התופת של כירית

השוף. הגענו לבית-החולים של הצלב האדום, אך המקום היה ריק מפליטים. ג'זין היתה שקטה. בתים, רובם בנויים אבן, ממוקמים על גבעות בין חורשות של אורנים והרבה הרבה איצטרובלים על הארץ. כמעט על כל בית שני שם, ובכל דרום-לבנון, תלויה תמונה של כשנה. בכל אזור הדרום היתה רק תמונה אחת של אמין ג'מייל, לעומת עשרות רבות של תמונות של כאשיר, מחייך, במדים, ובירו נשק. מישוה ברחוב הראשי סיפר כי במינור ישנן כמה מישפחות של פליטים. נסענו לשם. דגל לבנוני גדול

בחורות בנעלי-עקב ושאלות אוכנתיות עברו את קו האולי כדי להימלט מפני "אנשים שי יש להם נזם באף"

והרי השוף. הם לבושים היטב ומראם נאה, נראה שהם מורגלים בכריחות כאלה, על כל האבסורד שבכר. הם בורחים כרגע שמתקרבת הסכנה. תרו סיפרה כי ראו חיילים מכל הסוגים מתקרבים לכפר שלהם. היא סיפרה על חיילים סוריים, על חיילים פלסטיניים, אפילו על איראנים. היא סיפרה על סוג משונה ביותר של חיילים, שהיו להם עגילים באוזניים, נזם באף וסימן מוזר על המצה. דרוזים לא היו שם, לרבריה. במינור הם גרים. כל מישפחה קיבלה חדר קטן. תמונה של כאשיר ג'מייל על הקיר, מיזונים על הארץ וכמה שמיכות-צמר. באחד החדרים ישבה אישה צעירה והאכילה ילד קטן ליד שולחן עמוס מוזן, מתחת לפסל עשוי גבס של מאריה קרושה. גם בכית-החולים המקומי נמצאים כמה עשרות פליטים שברחו מהרי השוף. כולם נוצרים מארונים. גם אלה סיפרו כי לא הדרוזים הם אלה שטבתו בהם, אלא הסורים והפלסטינים, שהצטרפו לכוחות המורדים של אבר'מסא.

היה תלוי על מירפסת הקומה השניה. החצר למטה המתה אנשים, בעיקר בחורות צעירות וילדים קטנים. תרו, בחורה בת 20 בערך, ניגשה אלינו וסיפרה לנו כי במקום נמצאות שמונה מישפחות שברחו לפני שבוע מכפרם שבהרי השוף. תרו סיפרה בהתרגשות כיצד יצאו כל המישפחות, בשעת לילה מאוחרת, מן הכפר הנוצרי והלכו שעות כרגל עד שהגיעו למקום מיבטחים ונשארו במינור הקטן שכעיר. תרו היתה לבושה מיכנסיים סגולים אופנתיים וחולצה לבנה קיית ציית. לרגליה נעלה נעלי-עקב לבנות. היא היתה מאופרת ומסורקת בקפידה. מאחוריה ישבו כמה בחורים ובחור רות בני גילה. כולם לבושים לפי האופנה האחרונה. כל הבחורות מאר פרות היטב. לכולם צלבי-זהב גדולים ובולטים על החזה. גברים כוגרים לא היו במקום, אלה, סיפרו לנו, הלכו להביא אוכל למישפחות.

לחתונה אחרי הטנקים

דרום-לבנון שקטה. התושבים התרגלו למצב וממשיכים בחיים הרגילים. בדרך נתקלנו בשיירה

כ ששומעים את המילה פליטים מצטיירת מייד תמונה מאוד מסוימת של אנשים עניים, לבושים

את השכפ"ץ הצה"לי הכבד ונסו למע'ר.

רק הנוצרי בורחי

ב ארץ שיבעה כפרים מעור של דרוזים ונוצרים: עוספיה, ר' פקיעין, שפרעם, אברסאן, כפר ינ ומע'ר. במע'ר כ-13 אלף תושב שבהם רוב דרוזי של שבעת אלף איש, מיעוט נוצרי של ארבעת אלף איש כערך והשאר מוסלמים. בכ כנסיה אחת, מיסגר אחד ו' בת-תפילה דרוזיים. חלק גדול מארמות הכפר הופך בשעתו על-ידי המדינה, למה שנק שטח תשע, לצרכים צבאיים. כי מתפרנס רק חלק קטן מתושבי הכ מחקלאות. הנוצרים במקום, ש נוצרים קאתולים (בניגוד ללבנון שהם מארונים), מחזיקים את המיס בכפר. על רקע זה התגלע סיכני בין-עדתי לפני כשנתיים. מאז המ רגוע. אין סיכסוכים. העדות חי בדרך-כלל בשכונות שונות, בתי-הספר והשירותים משותפים. השבוע יידו דרוזים, ילדים קטנו מתחת לגיל 10, אבנים על שכני נוצרית בכפר. איש אינו מתי לעניין זה ברצינות. זה היה אירוע ש ולא חשוב. הדרוזים בגליל מתעניינים מא במה שקורה בלבנון. לרובם מישפת

שנסעה לחתונה. מרצודס כחולה מעוטרת בפרחים ובסרטים, שהובילה את החתן והכלה אל הטקס, ואחריה מכוניות רבות של בני-מישפחה וקרובים. הם נסעו באיטיות אחרי שלושה טנקים של צה"ל, שוחלו על הכביש החדש והשאירו חריצים גסים על האספלט השחור.

אחרי כל כמה קילומטרים ישנו מחסום של חיילי הרב-סרן "הראר". מחסום מאורגן, טנק גדול צנוע אפור עומד בפווה קרבית, כשהתותח שלו מכוון קדימה באיום. חייל צעיר במדי צה"ל המותאמים בדיוק לגופו, מכון בידו הימנית את הרובה, כולו אומר חשיבות, והוא מאותת לנהגים לעבור. המחסומים המעטים של צה"ל מתעסקים רק עם "כוחותינו" אל התושבים הלבנוניים אינם מתייחסים. תפקידם להודיע לשיירות הצבאיות, למהגרים הרבים ולכל נהגי כלי-הרכב הכבדים, שכאים מן הארץ כדי לסלול את הכבישים, אם הציר נברק והדרך פנויה. החיילים מספרים כי בכל יום מתרחשת איוושה תקרית בדרום-לבנון. המקום לא כלי-כך שקט כמו שהוא נראה, ויש להמשיך לשמור על עירנות.

כדרך חורה שמעתי ברדיו כי לכפר מע'ר שבגליל-העליון הובאו כוחות גדולים של מישטרה ומישמר-הגבול, מפני שיש שם מתיחות גדולה בין הדרוזים והנוצרים על רקע המלחמה בהרי השוף. עצרתי במטולה, החזרתי

הפלסטינים וחיילים איראניים. הם סיפרו על סוג משונה של חיילים, עם עגילים באוזניים, נזם באף וסימן על המצה. הפליטות מחכות לסיים הקרבות.

"זה לא הדרוזים!" אומרים הפליטים הנוצרים. טים הנוצרים, הם טוענים כי מי שנלחם וטובח בהם, אלה הסורים,